

Néhány blogbejegyzés 2006-2007-ből és egy útleírás

Nem jó egyedül

Már napok óta motoszkált a fejemben, hogy „nem jó egyedül”. Én is mondtam, más is, szinte mindennap beugrott ez a gondolat. Ilyenkor már tudom azt, hogy itt most valamit meg kellene értenem, így voltam a szeretet és szerelem szóval is. Ám ilyenkor mindig kapok valami segítséget, már egész jól figyelek a jelekre. Nem vagyok boszi, de azért működnek a dolgok. Tegnap este, amikor erről írtam valakinek, járt az agyam, közben a polcra leestem egy könyv, ami a bibliám volt több évig, viszont már három éve is van, hogy nem volt a kezemben. Mindennap olvastam belőle régebben, hogy megértsek dolgokat. Ahol most kinyílt: az egyedüllét művészete. Valóban azon dilemmáztam már napok óta, hogy mennyi kedves ember van itt a társkeresőben is, a kör-nyezetemben, a barátaim között is, és mindenki egyedül él. A szeretet megtanulásához, megértéséhez azt is meg kell tanulnunk, hogy miért vagyunk most egyedül.

Most beidézek a könyvből. Ezt nehéz lenne a netről leszedni, bár lehet, hogy valahol ez is ott van. Kurt Teppenwein: Szellemi törvények

„Sok ember fél az egyedüllétől, s ezért minden áron társat keres, s úgy gondolják, hogy megszűnik az egyedüllétük, ha van mellettük valaki. De attól, hogy két boldogtalan ember él egymás mellett, az együttéléstől még nem lesz boldog, különösen nem akkor, ha ahhoz még egy félelem is társul, hogy elveszíthetem. Az igaz szeretet nem félelemre épül. Az egyedüllét olyan feladat, melyet minden ember valamikor önmaga elé állít, és amely elöl nem lehet meg-futamodni, meg kell oldania. Ez nem azt jelenti, hogy remetévé kell válnia, az egyedüllét nem fájdalmas magány vagy izoláció. Ha megtanulom, elsajátítom az egyedüllét művészetét. Az ideális tár-sat csak akkor tudom megtalálni, ha előbb magam is ideális társsá válok. A nagy szerelmet csak akkor találom meg, ha önmagam-ban felfedezem. A társkapcsolat értelme abban rejlik, hogy a partner szembesít a hiányosságaimmal, megmutatja, hol nem vagyok még egészséges. A boldogságot nem úgy élem meg, hogy minél több szeretetet kapok a társamtól, hanem azáltal, hogy képességeimet optimalizálva egyre több szeretetet tudok adni és elfogadni. „Mindaddig, míg magam szeretni nem tudok, lelkem üres marad.” A társkapcsolat célja nem az, hogy szeretetteljesen turbékoló pár legyünk, akik egymás nélkül élni sem tudnak, hanem ideális esetben az, hogy két ember egymással és egymás mellett „egészséges” legyen, akiknek már azért nincs szükségük egymásra, mert mindegyikük magába fogadta a másik minden aspektusát.”

Az utolsó mondatot még értelmeznem kell, az azonban nagyon igaz és nagyon fontos, hogy megtanuljunk elfogadni. Ez viszont nem is olyan könnyű, nekem két évbe telt, mire felismertem azt, hogy én mindig csak adtam és nem fogadtam el semmit. Pedig a másíknak is ugyan olyan öröm adni, mint nekünk, ám ahhoz az kell, hogy megtanuljunk elfogadni!

Szembesülések

Felgyorsult az életem, ám most én is úgy érzem, hogy ez egy kicsit sok volt! Szóval, szombaton reggel, ahogy mentem Pestre, a busz Gyön-gyösről 1 óra alatt odaért. Hát hol itt a távolság? Még is voltak eseteim, mikor a pesti férfiak el sem tudták képzelni, hogy Bp-en, vagy Pest megyén kívülvel találkozsanak. Amikor Pest központúsággal ruháztam fel őket, az persze nem tetszett! Pedig most is ez van, ha a keresőt nézzük, tízből tíz budapesti lakos, csak budapesti vagy Pest megyei hölgyet keres.

Ami furcsa, hogy sok pesti nő van a társkeresőben, itt a blogírók között is, és még se működik valami úgy, ahogyan kellene! Volt egy korábbi levelezőm, aki nagyon büszke volt arra, hogy ő a fővárosban él, s hogy minden hónapban színházba megy. Olyan fenn hordta az orrát, mintha ő lenne a világon az egyetlen férfi, akiért a nőknek meg kell harcolnia! Kaptam fantasztikus akt fotókat róla. Szó se róla, jól nézett ki a pasi, azonban még sem hozott tűzbe. Valamiért azonban csak felkeltettem az érdeklődését, mert elég szép leveleket írt, s szerintem olyanokat is elmondott magáról, amiket másoknak nem. Egyszerűen nem akarta elhinni, hogy én valóban nem akarok tőle semmit! Mivel nem volt hajlandó átlépni a városhatárt, így nem is találkoztunk. Tipikus példája a pesti férfiaknak, akiknek szóba sem jöhet egy vidéki nő. Vajon mennyivel ér többet ő, mint az ország bármely pontján élő ember?

Pestről kocsival mentem a gyerekekkel az M7-esen. Még nem jár-tam rajta, hiszen mindig vonattal mentem anno a Balcsira, a gyerekeim is most látták a Balatont először, a kocsiból, pedig már huszonevesek – s úgy ujjongtak, mint a kisgyerekek. Jóleső érzés volt, ahogy velem mostanában történnek dolgok és most már velük is. Sajnos, hogy korábban nem igazán volt lehetőség arra, hogy együtt mehettünk volna bárhová is. A zene szárnyán repültem a hosszú úton. Először a Kenguru c. .Im jutott eszembe, majd az M7-es együttes zenéje, aztán Bródytól a Földvár felé fél úton, és mikor rákanyarodtunk a 67-esre, már a Reublikos időszakom jött. Nagyon érdekes volt, amikor egy-két somogyi településre bekanyarogva olyan érzés kerített a hatalmába, mintha Heves megyei tájakon járnánk. Először történt meg, hogy a gyerekeimmel közösen mentem egy fogadóba, de még az is, hogy közösen ültünk be egy étterembe.

A lakodalom is jó volt. Ezt is három dalszöveggel foglalnám össze: Kör közepén állok, Nincs szerencsém, a szerelemben nincs szerencsém, és Csillagok, csillagok, mondjátok el nekem. Jó sokáig kitartottunk. Másnap pedig életem egyik legmeghatározóbb találkozásán vettem részt, tükröt tartottak nekem, és mint tudjuk, ez nem mindig jó érzés, viszont fontos, hiszen így tudunk fejlődni, továbblépni. Megismertem leendő mesteremet!

Tele élménnyel, megoldásra váró feladattal, tanulnivalóval jöttem haza és ez a felgyorsult eseménysor még most se állt meg! Ma már temetésem is volt, majd elkezdtem az angol tanfolyamot is. Mind a lakodalom, mind a temetés kapcsán infókhöz jutottam, hogy komoly betegség van a rokonságban. Úgy éreztem, hogy meg kell egy információt osztanom a hozzátartozókkal, amit meg is tettem. Tudom, hogy működik ez a dolog, hiszen tavaly már megmentett egy asszonyt az én ismerőseim közül.

Sok mindennel szembesültem, amelyekből néhányat megosztok veletek, nem könnyű szembesülni dolgokkal, de muszáj. Mint a legtöbb nő, én is nagyon magasra tettem a mércét, bár mi nem érezzük annak, mégis az. Én engedtem ezekből. Azonban vannak olyanok, akikben itt is nagy elvárások vannak, és van, aki a függetlenségét nem akarja, feladni stb. Nem veszik észre, hogy valójában nincs férfi, aki ezeknek az igényeknek meg tudna felelni. Azért lehet ez, mert a legtöbb egyedülálló, egyedül élő, szingli nő már elrendezte az életét és nekik nem kellene egy teljes társ. A legtöbbben csak olyan partnerre vágnak, (s azt hiszem, hogy én is közéjük tartoztam), akik főleg hétvégén és minél több szabadidőt együtt töltve lennének társaink. Vajon van-e olyan férfi, aki ebbe a rövid időbe belefér? Biztosan, hogy vannak ilyenek, hiszen már láttam ilyen működő kapcsolatokat.

Az NLC-ben lévők többsége valójában társat keres, s nem flörtöt, nem kalandot, csak nem merjük felvállalni az ilyen kapcsolatot teljes egészében. Többen is elmondták, hogy hogyan kellene tennem. Igyekszem még többet változni, és nem mások miatt, hanem magam miatt, mert csak akkor jön el az a valaki, akire vágyom. Most nem keresek és elengedem minden vágyamat, elvárásomat. Nem lesz könnyű, de erős az elhatározásom.

Még az írásomon is változtatni kell, mert nem mindegy, hol, kinek, mit írunk. Talán tudok ezekkel a sorokkal mindenkinek üzeni. Sokan fessegették már ezt az elvárás témát, valóban gondolkodjunk el rajta. Ahhoz, hogy ez a társkereső is betöltse az igazi szerepét, ahhoz, nekünk társkeresőknek is

változni kell! Talán kicsit érthetetlen lesz, amit most írok, de a lényege, hogy nem kell feladni igazából dolgokat, csupán másként kell csinálni őket. Túl hosszú lett. Folyt. köv

Szembesülések 2.

Az, hogy most egyedül vagyunk, ez egy állapot, ami felkészít bennünket valamire, ezen idő alatt kell megtanulnunk sok mindent. Sok helyes és okos gondolat elhangzik a blogokban. Ez a lehetőség egy fontos kommunikációs eszköz, amivel megfelelő információk jutnak el az emberekhez. Sajnos elég kevéshez! Vannak rendszeres blog olvasók, akik fel is vállalják a véleményüket és talán egyre többen lesznek, viszont a többség nem olvassa őket. Ma megfigyeltem, hogy amint a blogom már nem volt az utolsó tíz között, tizenegyen nézték meg az adatlapomat, viszont senki sem olvasta el a blogomat, még erre is sajnálják az időt, pedig ha valakiről többet szeretnének megtudni, akkor a blog erre tökéletes lehetőség. Figyeljünk oda, mert nem lehet tudni, hogy mi lesz az a gondolat, infó, idézet, történet, tanulság, ami majd segít nekünk sok mindent megérteni!

Gondoljuk át, hogy mit is akarunk igazán! Ha az igazi szerelmet keressük, akkor úgy kell elfogadni egy férfit és egy nőt, hogy ne csak hétvégén, ne csak kisminkelve, hanem hétköznap is el tudjuk fogadni őt.

Az ember, társas lény, sajnos a társadalmi „fejlődés” kissé torz irányba vitte az emberi kapcsolatokat, meg kellene látni és érezni újra a párkapcsolat igazi örömét, élményét! A lagziban volt egy hetvenen felüli pár, a szememből is kipottyant a könny, ahogyan egymásra néztek, ennyi idősen keringöztek vagy épp rockiztak, jó példával elől járva a fiatalok előtt. Természetesen ilyenkor az a reakció, hogy ők biztosan együtt öregedtek meg. Igen lehet, viszont ismerek olyanokat is, akik ötvenöt éves koruk után házasodtak össze, mégis hasonlót látok tíz-tizenöt év után is a szemükben. Ha felkészültünk a másokra, akkor el is fog jönni!

Kívánom, hogy mindenki megtapasztalja, amikor szembe jön vele az, akire igazán vágyik!

Türelmjáték

Vajon jól gondolom-e, hogy olykor jobb kivárni, mint a sors elébe menni? Mostanában vannak, akik megpróbálnak elbizonytalanítani.

Nehéz eldönteni, hogy most egy próbatétel, egy kísértés az, ami az életembe jön, vagy pedig egy lehetőség. Vajon kell-e minden lehetőséggel élni?

Amikor valaki sorsdöntő lépésre készül, mennyire barát az aki, le akar róla beszélni, s mennyire barát az, aki meg igyekszik rábeszélni? Hogyan lehet, hogy ugyanolyan barátaim, még is mást javasolnak?

Jár az agyam egy valamin, helyes, vagy helytelen az a gondolat, ami megszületett benne? Van egyáltalán helyes vagy helytelen? Jó vagy rossz? Mi alapján döntünk úgy, hogy egyik vagy másik? Hiszen mi magunk látunk valamit vagy egyiknek, vagy másiknak.

Mi az, amit várok egy kapcsolattól? Készen állok már egy új kapcsolatra?

Most kicsit túl sok a kérdés az életemben, a dilemma pedig, ami előtt állok, maga is embert próbáló, s a sors most nem nagyon könnyíti meg a dolgomat.

Lehet, hogy megint azt fogom érezni, hogy elbizonytalanodom mindenkiben, s hogy megint csak magamra számíthatok? Ezt nem szeretném!

Hosszú évek munkája volt, hogy újra bízzak az emberekben. Talán még mindig az a bizonyos megélési szakasz van, amit át kell élnem az év első negyedében. Sok minden jött, sok mindent megéltem, elengedtem, elfogadtam. – Még mindig nem elég?

Mindenkinek tudok tanácsot adni, csak magamnál bizonytalanodtam el. Vajon ez is törvényszerű?

Hmm. Most filozófálgató hangulatom van. Egy kicsit leírtam belőle, a többit majd a fejemben folytatom, egyszer csak megvilágosodom megint! Szerető öleléssel búcsúzom mára.

Elmélet vagy gyakorlat, álom vagy valóság

Életem azon szakaszát élem, amikor nagy horderejű döntések jellemeznek, s én ezeket megosztottam veletek. Valamiért úgy gondoltam, hogy lesz reakció: vagy az, hogy nem jó, ahogy gondolom, mert igen is, az a helyes, ha először megalapozom újra a saját életemet, s utána kezdek párt keresni; vagy pedig megerősítést kapok, hogy jól gondolom, hogy már egy társsal együtt kellene ezeket a változásokat megélnem. Sajnos senki sem reagált.

– Nem baj, a sors majd biztosan segít addig is. Nagyon remélem, hogy nemcsak egy újabb körbe kezdek megint, hanem végre valóban előre lépek egyet.

Lehet elméleteket gyártani, sajnos erre én is hajlamos vagyok néha, viszont az is igaz, hogy meg is valósítom őket, vagyis alkalmazom a gyakorlatban, az életben. Az is igaz lehet azonban, hogy nem kellene mindenre gyártani. Nekem is van még mit tanulni!

Mostanában azon is filozófálgatok, hogy mi is a valóság? Lehet, hogy amit látunk, amit megélünk, az nem is valóság. Lehet, hogy nincs is? S az igazság vajon létezik? Mindenkinek a maga igazsága az igaz. Ezt most a héten megéltem elég rendesen. Mindenkinek igaza volt egy témában, és vajon melyik az egyetemes igazság?

Valamennyien egy feladattal születünk le a Földre. Mindenkinek megvan az útja, nekem is, másoknak is. Egy időben bibliám volt Kurt Tepperwein: A szellemi törvények c. könyve, amelyből már többször idéztem, nemrégén pedig idézett valaki más is. Van egy záró része, mely már évek óta látható helyen van a munkahelyemen, hogy mindennap olvassam. Most megosztom veletek is.

A Te életutad

„Senki nem ismeri az utat, amely előtted áll. Még soha senki nem járt ezen az úton, és nem is fog más járni rajta, mert ez a Te életutad. Olyan egyedülálló, mint amilyen egyedülálló Te vagy.

Igen egyedülálló vagy, és különleges, egyedülállómódon kell hozzájárulnod az élethez: ez a Te igazi rendeltetésed. Menj hát az utadon, menj azon az egyedülálló módon, amely csak a tiéd, de ne próbálj mielőbb célba érni.

Mert nincsen cél.

Maga az út a cél, a cél csak az út vége és egy új út kezdete.

Élvezd hát utadat, a te egyedülálló, csodálatos életutad.

Engedd, hogy az élet mindennap megajándékozzon, és ha készen állsz, engedd, hogy belső mestered vezessen. Életed egyedülálló melódiáját ekképpen fogod egyre tisztábban hallani magadban.

És énekelj!

Mert minden a Te örömdre teremtetett.

Az egész teremtés érted van!”

Ma megint kifőzőcskéztem magam, a három fiatal néptánc próbán van, közben pedig kimostam két adag néptáncos ruhát, bizony egy lány és két fiú fehér holmija már be sem fér egyszerre a mosógépbe. Szerencsére a vasalás már az ő dolguk.

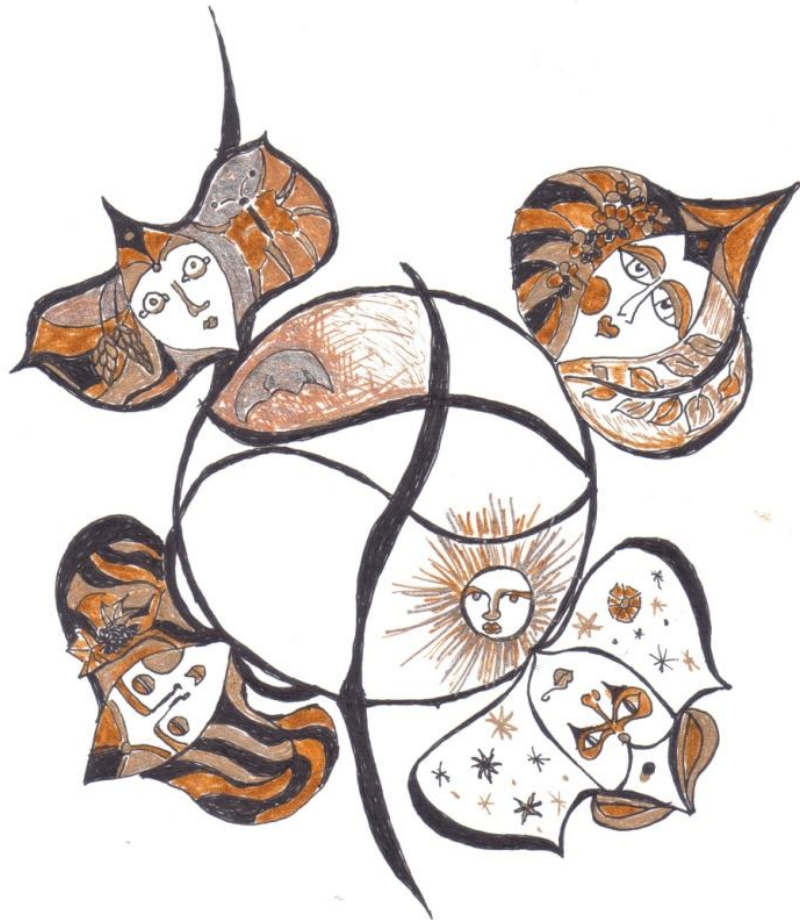
Legyen ma szép napotok, s ma is küldöm a szerető energiát!

20 002, avagy számmisztikával 4

Ennél a számnál áll a blogot olvasók száma, mikor ezt a bejegyzést írom. Ez a 287. bejegyzésem, a 271-nél 18 000 volt ez a szám. Igaz, közben két és fél hónapig nem írtam blogot. A 20 002, numerológiával 4. A négyről talán még nem is írtam. Most pótolom. Akiknek 4 valamelyik számuk, azoknak is hasznos, de úgy általában is.

A 4 az anyagi valósággal kapcsolatos, a logikus gondolkodással, gyakorlatiassággal, ösztönökkel, a konkrét anyagi világgal társul. A négy égtáj és a négy évszak jelképezi. A négyes az alapokkal, a szerkezettel és a hagyományokkal tart rokonságot, a megkülönböztetés száma. Irányt mutat, elkülöníti és szétválasztja az állapotokat és az évszakokat. Az igen-nem, a világos-sötét, az élet-halál, a jó-rossz kategóriáinak egyszerű osztályozási rendszere, amit 1 és 0-ként is átírhatunk, így a számítógép működési folyamatához értünk. A 4 elsősorban elemzi, felbontja, taglalja és besorolja a világot és a beszédet. A Holdnak 4 fázisát különböztetünk meg. Az irányokat az ember határozza meg, kezével jobbra, vagy balra mutathat, és ha előre néz is tudta, hogy van mögötte valami. 4 alapvető elemet ismerünk: tűz, víz, levegő, föld. 4 temperamentum létezik: kolerikus, szangvinikus, melankolikus, flegmatikus. 4 ízről beszélünk: sós, édes, savanyú, keserű. Ezt az osztályozást az ember a tökéletességig fejlesztette. Az élet számos területén megvannak még ezek a 4-esek:

- test, szellem, lélek, akarat
- szabadság, tisztaság, igazság és egység
- a szilárd, a folyékony, a gáznemű és a plazma
- a pont, a vonal, a sík és a tér

Agrippa szerint a 4 minden számok alapja és gyökere. A négyzet minden művészi, természeti és isteni alkotás alapja.

Tehát a 4, a rendszer száma. A kínaiak sokáig négyszög alakúnak ábrázolták a világot. Egyetlen kultúra sem nélkülözheti a misztikában, a vallásban a szent négyest. A kabbalában a világmindenség 4 részre oszlik, a Paradicsomot 4 folyó szelte át. A Biblia 4 prófétát és 4 evangélistát ismer. Buddha 4 magasztos igazságot tanított, Indiának 4 szent Védája, az iszlámnak 4 szent könyve (tóra, zsoltárok, evangélium, korán) van. A 4 a tökéletes szám. Ám soha sem a szerencsét, véletlent jelképezi.

S jön a kérdés, hogy akkor mi van a négylevelű lóherével? A lóherének általában 3 levele van, a négylevelű pedig szimbolizálja az átható rendet, s egyben hatalommal bíró amulettként is szolgál.

S milyenek a 4-s számú emberek? A 4 magában foglalja a kitartást és az akaratot, de ha nincs kilátásban hasznos és jövedelmező cél, könnyen lustaságba csaphat át. Az ilyen ember, amilyen szorgalmasan tud dolgozni, ugyanannyira képes unatkozni is. A praktikusság és a rendre való hajlam lankadhat, mely melankóliát és búskomorságot eredményezhet.

A 4 a mai világunkban, a rendszerelméleteknél, de a mindennapjainkban is ott van. Viszont nem árt néha túllépni az anyagi világ határain is, mert ez is fontos ebben a mostani változásokkal, különböző eseményekkel teli felgyorsult világunkban.

Florida, az idősek állama

„Ahelyett, hogy a körülmények áldozata lennél, aki csak úszik az árral, aki hagyja, hogy az élet megtörténjen vele, inkább mond azt: Én szeretném az életemet megteremteni, én szeretném irányítani a sorsomat. Szeretném mozgósítani az akaratot, hogy az élet megadja, ami jár nekem”.

Stuart Wild

Életem legnagyobb kalandja? Talán. Az biztos, hogy a repülés után, amikor elhagytam a repülőteret és megérintett Florida meleg levegője, jól mellbe vágott, nem csak fizikailag, hanem lelkileg is, hiszen olyan nagy fába vágtam a fejszémet, amilyenre csak kevesen vállalkoznak. Szemeimmel kerestem valakit, és ugyanakkor belém hasított egy érzés, hogy mit keresek én itt? Tizenöt órát repültem napfényben, mégis sötét éjszaka lett, mire megérkeztem. Vártak rám Orlando-ban, ahonnan még autóval mentünk tovább a félsziget belsejébe.

Átéreztem azt, hogy valóban „kis ember vagyok a nagyvilágban”. Alkalmaztam, amit javasoltak, hogy csak akkor aludjak, amikor ott is éjszaka van. Be is jött, észre sem vettem az időeltolódást! Mindennap nagyon megrebredtem, ott valóban nem lehetett volna kibírni légkondi nélkül, sem az autóban, sem pedig a lakásban.

Azért utaztam az USA-ba, hogy megismerjek valakit, akit meg kellett ismernem. Ő a Duálom, a másik felem, akivel volt közös dolgunk ebben az életünkben is. Az öt hetes ott tartózkodásom mindkettőnk életére nagy hatással volt. Az én életem gyökeresen megváltozott, hiszen olyan dolgokat, helyzeteket, embereket ismertem meg, amelyeket sosem ismertem volna meg, ha a pici falumban maradok.

Mennyi mindent nem tudtam a világról, a férfiakról, magamról, a szerelemről, különböző érzésekről. Akármilyen hihetetlen, bizony sok ezer kilométert kellett utaznom, hogy azzal is szembesüljek, hogy 45 éves koromra rám is hatással tud lenni a havi ciklus. Mindig ki szoktam mondani, ami a szívemen van, mégis most éreztem át először, hogy mennyire meg tudok bántani embereket az őszinte szavaimmal. A másik nagy szembesülés még az ott létem elején az volt, hogy a válasom óta nem éltem együtt senkivel, és most volt az első alkalom, hogy két napnál többet töltöttem együtt egy férfival. Korábban általában a férfiak alkalmazkodtak hozzám, vagyis mindig az volt, amit én akartam, nos, ez most nem így van! Ha továbbra is magyarországi kapcsolatokat kerestem volna, akkor valószínűleg senkit sem engedtem volna ilyen közel magamhoz, és akkor nem szembesülök azzal sem,

hogy bizony bennem is van önzőség, és hogy rámenős is voltam! Mindig másokért dolgoztam, még sem láttam kívülről magamat, most derült ki, hogy vannak rigolyáim, szokásaim is, amelyek az elmúlt néhány év alatt alakultak ki, és ezekhez ragaszkodtam is. Most együttlakva valakivel, akitől nagymértékben függök is, rá kellett jönnöm, hogy ha akarok egy kapcsolatot, akkor bizony semmi sem úgy lesz ezután, mint eddig volt, nem mindig az lesz, amit én akarok! :) Ez az út fontos az életemben, sorsszerű, nemcsak azért, mert találkoztam a duálommal, hanem azért is, mert olyan dolgokat értettem meg, amelyekre sosem jöttem volna rá, ha otthon, a megszokott környezetben maradok!

Megfogalmazódik bennem, hogy miért csak 45 éves koromban élem meg ezeket, és miért maradtak ki dolgok az életemből. Mindennek oka van. Nagyon tapasztalatlanak érzem magam, és itt állok egyedül az idegenben sok megválaszolatlan kérdéssel. Jókora erőpróba ez a sorstól, az azonban biztos, hogy nem véletlen! Azt éreztem, hogy el kellett ide jönnöm, sokan irigyelnek, hogy eljutottam ide, engem meg nem igazán érdekel Amerika, a sok megválaszolatlan kérdésem gondolkodom. – Lehet, hogy nem vagyok normális? Nemhogy örülnék, hogy itt lehetek, ilyeneken rágódom!

Az út előtt voltam egy látó hölgnél, aki sok mindent megjósolt, amik be is jöttek. Azt is mondta, hogy ez az ország az, ahol új életet fogok kezdeni, ezt azonban most még el sem tudom képzelni.

Lelassultam, és egyáltalán nem érzem, hogy Amerikában vagyok, olyan, mintha csak egy másik településre mentem volna, nem érzem a távolságot. Most, ha kihúzom a tarot kártyát, a Remete lap jön ki. Így is van, és még élvezem is ezt a nyugalmat, pihenést. Ne nevessek ki, de még ezért is ide kellett jönni, ezt sem tudtam volna az otthoni környezetemben elérni!

Nem nagyon voltam még a falumon kívül, most még is azt érzem, hogy bárhol meg tudnék szokni, s ez ismét óriási felismerés. Tudom, hogy ezek a gondolatok sok embernek természetesek, most hogy szem-besülök velük, már nekem is azok!

Az ételek sokkal gyorsabban elkészülnek, mint otthon, maximum másfél órát főzök olyan dolgokat, amelyekhez otthon néha egy egész délelőtt is kellett. Ma pl. 90 db palacsintát dobáltam a levegőbe, azon-ban ezt is élveztem! Mindennek más íze van, mint Magyarországon, pedig ugyanúgy csinálom, s még a fűszereket is otthonról hoztam, az alapanyag biztosan más, és a levegő is teszi.

A csapvizet nem isszuk meg, kannákban vesszük az ivóvizet. Sok minden más, mint otthon, de ez jó, hiszen megismerek más helyzeteket is!

Egy szegényebb negyedben laktam, egy mobilhomeban. Eddig ilyen is csak filmekben láttam. Sokan éltek itt mexikóiak, feketék, indiaiak, kínaiak. Amerikaiak nem is nagyon láttam dolgozni, nem tudom, hogy hol voltak igazán. Igaz, Florida az idősek állama, és sok ház üresen áll, inkább a hűvösebb hónapokban jönnek ide sokan, akkor, amikor máshol kemény tél van. Az tény, hogy az üzletekben, bankokban, irodákban, reptereken főként indiaiak, kínaiak, mexikóiak, feketék és magyarok dolgoztak. Egy kisvárosban laktam, amely helyszíne volt Wass Albert egyik könyvének is, és még több hely volt ismerős a könyveiből. Hajóztam a Szent Johns folyón, vagy a George-Lake-n. Voltam aligátor lesen, barangoltam egy csodálatos természetvédelmi parkban. Ott ered egy forrás, mely a Szent Johns Rivert táplálja, nagyon mély, búvárokodtak is benne. Sajnos sokan piknikeznek ott, ez által kicsit veszített a fenséges szépségéből, ám csodás fotókat készítettem, és olyan érzésem volt, mintha egy őserdőben sétálnék!

Az egyik legnagyobb élmény számomra az indián feelingemhez kötődik, hiszen találkoztam egy igazi indiánnal is, aki ugyan nem dél-amerikai volt, hanem észak-amerikai, ám nagyon erős szimpátia alakult ki közöttünk. Sajnos nem igazán tudtunk beszélni egymással, a barátom fordított, mégis, ha egymásra néztünk, a metakommunikáció nagyon is jól működött! Azt mesélte, hogy nem maradt a rezervátumban, most indián holmikkal kereskedett, ám ezt is készült abbahagyni, mert szerintem nem lehet ebből megélni. Készített nekem álomfogót, s még sok indiános tárgyat szereztem be nála,

valamint ajándékba kaptam egy érdekes csüngős fülbevalót is, és egy karkötőt, mely különböző kövekből, kagylókból volt fűzve. Készült közös fotó is velem, amit ki nem hagytam volna! Mikor már harmadjára kerestük fel és meglátott, hiába volt tele a sátra vásárlókkal, ujjongva üdvözölt. A barátom már kezdett féltékeny lenni. :)

Szintén nagy élmény volt, amikor Daytona Beachnél álltam az Atlanti Óceánban, és élveztem, ahogyan kimosta a lábam alól a talajt, folyton arrébb kellett lépnem. Egy libegőn ülve láttam a fehér tengerpartot, a szállodák sorát, az óceánban fürdőző embereket. Elmentem egy versenypálya mellett is, ahol az autóversenyeket szokták rendezni, s ebben a városban már láttam luxuslakásokat is. Ez már más vidék, mint ahol laktunk.

Utaztam egy hatalmas hajón is. Több emeleten Casinoként működött, és csak akkortól lehetett már játszani, ha a hajó elhagyta Amerika felségvizeit. Kipróbáltam magam, hiszen a vendéglátóinktól kaptunk egy kis költőpénzt. Mondhatnám, hogy nem szeretek játszani, de talán nem lenne ez pontos, mert igen is szeretek, főként kártyázni, inkább attól félttem, hogy elkap valami játékszenvedély! Még

sosem gépeztem, ám most erre is sor került, úgy gondoltam, lehet, hogy többé erre nem lesz lehetőségem. S a kezdők szerencséje, vagy nem, ám a tőkémert sikerült a tízszeresére növelni, amit átadtam a társaimnak, akik el is veszítették. A különböző szinteken élő zenét játszottak a funktyól a rockig. Élvezettel hallgattuk, és volt, ahol tánra is perdültünk. Eddig csak a filmekben láttam jó mozgású fekete Férfiakat, most aztán velünk, magyar nőekkel táncoltak, a közönség pedig tapsolt. Ezt sosem felejttem el! Talán kihagytam egy nagy lehetőséget is. Ugyanis a hajón ezen az úton sok idős ember utazott, akik éltek a játékszenvedélyüknek, vagy csak elkísértek valakit. Több városból szállították az embereket buszokkal a kikötőbe, valójában az útert sem kellett fizetni, és még ellátást is kaptunk. Gondolom, hogy az emberek által eljátszott rengeteg pénz mindezt bőségesen fedezte. Bele sem merek gondolni, hogy mennyi pénzt hagytak ott! Több idős férfi is próbált velem szóba elegyedni, biztosan nem álltak rosszul anyagilag. Nos, itt lett volna a lehetőség, ha valóban az lett volna a célom, hogy az USA-ban, jó módban éljek. S én bizony nem éltem vele!

A barátom egyik rokonának segítségével bekerültem egy indiai közösségbe. Többször hívtak meg vacsorára, cserébe azért, mert kártyát vettem nekik, és ismerkedtem a kultúrájukkal. Még egy vallási ceremóniára is magukkal vittek egyszer. Több száz km-t autóztunk egy távoli városba, négy órás út volt Invernestbe. Csütörtökönként az állam több pontjáról zarándokoltak a hívők Sai Baba szentélyébe. Érdekes volt, de különösebben nem fogott meg, pedig én is végig csináltam a ceremóniát, megáldották a gyümölcsöket, amiket vittünk, utána pedig szétosztották a jelenlévők között. Sai Baba nagyon fel volt cicomázva – így láttam, azonban nem éreztem semmit, csupán egy róla készült festményénél mozdult meg bennem valami! A ceremónia után lehetőség volt különböző indiai ételek kóstolására, amelyek elég fűszeresek voltak, viszont nagyon ízlettek. Megkóstoltam az indiai kenyeret, s további 6 féle ételt. Ez nagyon megérte, Indiába úgy sem igen jutok el. Furák az indiai emberek, kedvesek, ám nagyon hazudósak és megbízhatatlanok. Ezeket hallottam, nem általánosítok, mert biztosan nem minden indiai ilyen. Az indiai nőknek itt Hawaii van. Három éve interjúztam egy indiai maharadzst, nagyon érdekes volt. Képzeljétek el, két tolmács is volt. A kis öregre nagy hatást gyakorolhattam, mert kötött a kezemre egy kis piros zsineget, hogy megvédjen mindentől. Hordtam is, amíg el nem szakadt! Olyan kérdéseket tettem fel neki, amire nem volt könnyű válaszolnia. A Heves Megyei Hírlap le is adta a cikket. Faggattam a nők sorsáról is, kíváncsi voltam, hogy tényleg igaz-e az, hogy a nők vállalják azt az életet. Azt mondta, hogy igaz. Floridában azt láttam, hogy a nők itt is hasonlóan élnek, viszont azért már szabadabbak, család és gyerek mellett dolgoznak, vezetnek, s van egy kis önálló életük is. Bezzeg Indiában! Ahogy jártam indiai lakásokban, mindenkinek volt otthon is ilyen szentélye.

Előfordult olyan is, hogy szó szerint megrettentem, amikor napok, hetek múlva visszajelzéseket kaptam, hogy az általam kártyából jósolt dolgok milyen sok esetben és hamar teljesültek! A kártyát igazából csak saját magamnak szoktam kivetni, hogy az önismeretem fejlődjön, ám ezek az indiai asszonyok olyan kedvesen kértek, hogy megtettem nekik. Bizony, ez sem volt egyszerű, mert magyarról fordították angolra, és aki nem mindent értett meg angolul, akkor félreérthető is lehetett. Azóta alig volt készítenem, hogy kártyát vessek, még magamnak sem!

Vezettem egy nagy automata sebváltós autót. Alig láttam ki belőle, viszont nagyon biztonságban éreztem magam, az tény! Jó volt nekem is lenézni a kisebb kocsikra, lehet, hogy ezután nem ragaszkodom majd annyira a kis autókhoz?

Egyik este sétáltam Orlandóban, Disneyland sétálóutcájában. A parkba nem mentünk be, lévén nincs rá pénz, és több idő kellene a bejárásához is. Éjfélkor tömve volt minden, s mindenki evett. Minden étterem dugig volt, még a két éves gyerek előtt is felnőtt adag hal volt. Hát csak néztem, mint a moziban! Schoppingoltak, ahogy az angolok mondják. Vásárlás és evés, ezt láttam! Sajnos, hogy mindenhol ez megy, s ezt veszi át minden társadalom, fogyasztani, fogyasztani! Engem felháborított. Walt Disney figurák voltak az egyik boltban felfüggesztve, embernagyságban a Tigris a Micimackóból, vagy épp Aladdin. Érdekes volt, ám nem csábultam el tőle. Amikor egy bohóc

hatalmas gólyalábakon haladt el mellettem, s egy csókot küldött, na, az tetszett. Le is fotóztam, kár, hogy a kép az éjszakai fények miatt nem sikerült!

Crossz motorral száguldoztam, igaz csak utasként egy erdőben, ahol kitörített pálya volt. Amikor megálltunk, csodaszép helyeket láttam, találtam egy követ is, amely arra utalt, hogy itt indián ösvény lehetett valamikor. Különös érzések kerítettek a hatalmukba! S az is nagy élmény volt, amikor a hajó egy kis gumi valamiben húzott maga után! Nem féltem, csodálatos volt, amikor a lábam a vízben lógott és én ott siklottam a vízen, a szemembe pedig tűzött a nap. Előfordult, hogy a hajó megfeneklett, és bizony ki kellett tolni a sekély részről a George Lake-n. Láttam olyan embereket, akik egy kis vitorlásra élnek. Egy kis csónakkal mennek be a kikötőbe, és onnan kerékpárral mennek tovább, ha valamit intézniük kell. Nem semmi lehet naponta halat enni! Azért láttam, hogy hagymát is természetett egyikük a hajón. Elgondolkodtam azon, hogy én kibírnám-e ezt? Én, aki állandóan pörgök, nyüzsgök, meddig bírnék egy ilyen remete életet? Pedig a hajó nekem egy jelkép, a vitorlás meg pláne. Mindig is szerettem volna egy hajót, azonban hogy az egész életemet azon éljem le, azt még nem tudom elképzelni.

Sok kinn élő magyarral találkoztam, és láttam a változást is rajtuk. Próbáltam beleélni magam, hogy én is ott élek. Ez sem volt olyan könnyű.

Megmásztam egy világítótornyot is, érdekes volt onnan szemlélni az óceánt és a szárazföldet.

Rádöbentem, hogy képes vagyok újra alkalmazkodni, és arra is, hogy bizony milyen magamnak való voltam! Kezembe akadt egy könyv, vagyis a barátom mondta, hogy megkeresi, majd laponként szedtük össze, amit egy ismerősétől kapott. 1933-ban írta egy magyar tanár és nagyon érdekes gondolatok voltak benne. Már akkor azt írta, hogy az emberiség mélyponton van, s hogy az emelkedésnek kellene jönnie. Vajon, ha megérte volna, ami most van, ugyan mit gondolna? Sokan vannak a hivatottak, kevesen a választottak a címe. Sok mindent elfogadok, azonban van néhány tézis, ami elgondolkodtat. Azt írta, hogy valóban létezett egy Árja faj, egy fehér embercsoport, és hogy csak azok leszármazottai lehetnek a kiválasztottak, s hogy nem szabad alacsonyabb rendű emberekkel keveredni. Ezt nem igazán tudtam elfogadni, később ellent mondott saját magának is! Azt írja: – akik megértik az ő könyvét, azok nem sokan voltak, lesznek. S az is biztos szerintem, hogy akik tényleg megértik, azok nem mind ennek az „árja fajnak” a leszármazottai lesznek majd.

Sokszor borús volt az ég és nagyon hirtelen jött az eső, azonban ugyanolyan hirtelen el is állt. Volt, hogy hatalmas szél fújt, beszéltek hurrikánról, tornádóról. Amit én megéltem, az nem volt nagyobb, mint nálunk egy erősebb szél. Ami érdekes volt, hogy az égen kevesebbnek tűnik a csillag, mint otthon, nemrégem pedig láttam a teleholdat, hatalmas nagy volt!

Ez a klíma nagyon jól tesz a bőrnek, már a második héttől nem kellett sem arckrém, sem testápoló. Itt később öregednek az emberek, s ezt tapasztaltam is embereken.

Mindig bátor voltam, fiatalkoromban inkább merész, most már inkább bátor. Nagyon éreztem, hogy végre a másik felem van 13 000 km-re tőlem, nem nagyon tarthatott volna vissza semmi sem. A névváltoztatás mindent felgyorsított, vízumot is kaptam, sőt még repülőjegyet is sikerült aránylag jó áron beszerezni, és még útitársaim is lettek. Annyi jel jött, hogy ez az utam támogatott, hogy sikerült elhallgattatnom az eszemet, s a szívemre hallgatni. Hiszen nagy volt a kockázat, hogy mi van, ha nem vár a repülőtéren, s ha vár is, s nem tetszem neki, ott hagy, s az is eléggé rizikós volt, hogy öt héten át tőle fogok függni, hiszen a zsebemben csak 160 dollár volt, és a visszaúti repülőjegy. Nagyon próbára tettem a frissen megszerzett bizalmamat a férfiak terén, ám mennem kellett! Nekem, aki még repülőteret se látott, nem hogy repülőt, aki még szinte külföldön sem járt, s most egyből a világ másik végébe megyek, hogy megismerjek egy férfit, mert nem Amerika vonzott, találkoznom kellett valakivel! Számomra ez az út olyan tapasztalatok megszerzését, olyan érzések, élmények, megélését

indította el, és olyan felismerések értek, amelyeket ha Magyarországon maradok, sosem tapasztalok meg. Sokat álmodoztam dolgokról, amik nem adattak meg, részben a környezet miatt, ahová születtem, s igazán a lehetőségek sem jöttek egészen mostanáig. Hálás vagyok a sorsnak, s minden segítségnek, ami számos felismeréshez vezetett!

Megtapasztaltam azt az igazi szabadságérzést, amiről korábban fogalmam sem volt, amikor úgy igazán elengedhettem magam. Vezetni egy hajót, hajón aludni az őserdő mellett, ahol rajtunk kívül nem voltak emberek. Érezni a levegőt, élvezni a csendet, a vizet, magunkba szívni a Nap energiáját, a szellő simogatását, egymás közelségét. Örülni annak, amikor végre olyan partnerem van, aki tud velem táncolni, és átélni azt, hogy egész éjjel tomboltunk a hajón a rock zenére, amit hajnalig tartó szeretkezéssel zártunk. Még sosem éreztem ezt a felszabadultságot. Amikor a kabin ablakából láttam a napfelkeltét, azt éreztem, hogy most valóban szabad vagyok, s hogy még ebben osztozni is tudok valakivel! Ekkor már tudtam, hogy életem egyik legnagyobb élményét éltem át, s nem is tudtuk megismételni, már nem volt másodszer sem ugyanolyan. Sokat adtunk egymásnak, nem ok nélkül kellett találkozunk, de nemcsak a távolság állt közöttünk, hanem más is. Hiába a lelki társi kapcsolat, ha nem egy az utunk. Ha a lelkek nincsenek azonos fejlettségi szinten, akkor bizony pokollá is tudják tenni egymás életét. Az, hogy nem minden úgy alakult, ahogyan alakulhatott volna, attól is függött, hogy nem találtunk utat a közös jövőre, s ha vállaltunk volna is kompromisszumot néhány területen, azért volt egy-két dolog, ami megmérgezte volna az életünket. Nehéz szívvel jöttem haza, éreztem, hogy olyan dolgokat fogok majd megélni, amik kellenek a fejlődésemhez, a továbblépéshez, és amelyek nem lesznek könnyűek!

